

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Els edificis, al carrer de Sant Pere Més Alt, són davant del Palau de la Música i és on es volia fer un hotel ■ ANDREU PUIG

El Suprem manté protegits tres edificis del Palau de la Música

■ Dóna la raó a dues associacions de veïns de Ciutat Vella ■ L'anterior govern barceloní volia enderrocar-ne un

Mayte Piulachs
 BARCELONA

El fallit hotel del Palau de la Música és cada cop més un miratge. El Tribunal Suprem (TS) va ratificar ahir la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) del 2013, en la qual es dóna la raó a l'Associació de Veïns per la Revitalització del Cas Antic de Barcelona i a l'Associació en Defensa de la Barcelona Vella i s'ordena que es mantingui la protecció de les finques 13 bis i 15 del carrer de Sant Pere Més Alt i que no s'enderroqui la finca 17, on Olivia Hotels havia d'aixecar aquest equipament de luxe, amb l'acord de Fèlix Millet.

En concret, les dues associacions de veïns van demanar al TSJC que anul·lés els acords adoptats per la Comissió Territorial del Patrimoni Cultural de Barcelona, en sessió del 17 de setembre de 2008, confirmats pel conseller de Cultura, el 16 de juliol de 2009. La citada comissió denegava la descatalogació dels

edificis 13 bis i 15 del carrer de Sant Pere Més Alt de Barcelona pel fet de considerar que calia "respectar l'alineació viària, la pell de les façanes i la volumetria", mentre que permetia l'enderrocament de la finca número 17 sempre que es fessin "els treballs de prospecció documental oportuns".

La frase

“Només es critica que la sentència no s'acomoda a la particular visió de l'Ajuntament”

Tribunal Suprem
 SENTÈNCIA

Amb aquesta resolució es referma la protecció de les tres finques. El Suprem, però, declara la seva "incertesa" perquè no s'ha tractat en aquesta causa d'actes posteriors, com la modificació del pla general metropolità de la zona, necessària per poder-hi fer qualsevol canvi. ■

▶ 31 Julio, 2015

ENTREVISTA

“Bach dibuixava una persona en uns quants compassos”

Ton Koopman, clavecinista, organista, estrella del festival Bachcelona

JUSTO BARRANCO
 Barcelona

Ton Koopman (Zwolle, Països Baixos, 1944) ha estat un cop més la gran estrella del festival Bachcelona, que acaba de concloure. El clavecinista, organista i director, fundador de la famosa Amsterdam Baroque Orchestra el 1979, és una de les figures més prominents de la revolució que ha experimentat la interpretació de la música antiga en l'últim mig segle, tornant als instruments i l'estil interpretatiu de l'època de les composicions. Entre altres proeses, Koopman ha gravat el cicle complet de cantates de Bach.

Ha obert un festival dedicat a Bach. Forma part dels que creuen que Bach és el màxim en música?

Per mi és el compositor central de la història de la música, no hi ha ningú millor. És el gran geni, com Leonardo Da Vinci, Miquel Àngel. Si algú se li ha acostat és Monteverdi. Perquè en ell hi ha un fantàstic equilibri entre l'intel·lecte i l'emoció. Les seves harmonies et poden tocar el cor, i creguis en la religió o no, quan sents una cantata de Bach de sobte evoluciona espiritualment cap a la religió. Ens influïx de la manera més increïble. Pots dir quina música tan bonica, sense veure que és fantàstica, i després si aprofundeixes descobreixes més coses. És un geni.

Monteverdi i no Mozart com a segon.

No. A prop Monteverdi, després Haydn i després Mozart. Fins i tot posaria abans Josquin Des Prés, una eminència.

Què és Bach per vostè, que li ha dedicat tant de temps?

Va deixar la música però sabem poc de la seva vida. Per descomptat els fills van parlar amb gran estima del seu pare, però no tenim documents del mateix Bach. I si penses en tot el que va compondre, la rapidesa amb què ho feia, perquè escrivia una cantata en tres dies... Händel era capaç d'escriure un oratori en tres setmanes i Bach d'escriure una passió en tan poc temps. Era capaç de dibuixar una persona en uns quants compassos.

És veritat que vostè va decidir inter-

Ton Koopman fotografiat al Palau de la Música durant aquest Bachcelona

pretar només fins a la mort de Mozart?

Ja no, tot i que va ser així molt de temps. No havia après aquesta música, l'escoltava, Beethoven, Brahms, però no era la meua música favorita. Quan a mitjans dels noranta em vaig convertir en el director de la Radio Chamber Orquestra a Holanda, era obvi que interpretaria música més enllà, fins i tot del XIX, que per mi era terra incògnita. Em vaig introduir en Beethoven i fins i tot en el gran *Rèquiem* de Schumann, i em vaig quedar allà i penso que seré allà. Brahms és interessant però molta gent pot fer-ho, l'estimen com jo la música barroca. Per què l'hauria de fer jo? Aquest any vaig fer per primera vegada a Viena la 9a de Beethoven, va ser una gran fita. Anys dient que no ho faria, que era massa avantguardista per mi. I encara no he fet *La creació* de Haydn. La faré. I els dos grans oratoris de Mendelssohn, però necessito temps per fer-los bé. Els directors dels seixanta i setanta no tenien idea de fer Bach i avui hem de ser curiosos de no fer el mateix amb altres compositors.

La revolució en la música barroca a què ha ajudat no s'ha acabat?

Ha de continuar. A l'inici estàvem contents de gent com Harnoncourt i Leonhardt. A la següent generació, de gent com Savall, a qui admiro. Quan era estudiant era més fàcil, s'havia de tocar Bach com Leonhardt, Händel i Monteverdi com Harnoncourt i els francesos com els germans Kuijken. Imitàvem. Però Händel i Bach no han estat sempre iguals.

És veritat que a l'inici aquest moviment era gairebé contracultural i tocaven en texans i hi havia porros?

Dec ser un dels pocs holandesos que no n'ha fumats perquè no m'agradava. Però quan entraves a un concert en una església feia una olor que sabies el que era. I hi havia xerrades sobre el patiment al món a la mitja part. Encara recordo que a Bèlgica el crític ens va dir vagabunds. Vam fer sessions amb músics de jazz, pop... Va ser divertit. El meu pare és músic de jazz així que no està gaire lluny de mi. La meua filla petita també canta jazz. El cercle familiar musical s'ha completat. ●

LEGIU UNA VERSIÓ EXTENSA D'AQUESTA ENTREVISTA AMB TON KOOPMAN A www.lavanguardia.com/cultura

CRÍTICA DE JAZZ

Sentit homenatge

Miles Tribut Big Band

Lloc i data: Palau de la Música
(28/VII/2015)

RAMON SÚRIO

El Mas i Mas Festival va inaugurar l'edició número 13 amb la Miles Tribut Big Band celebrant alhora el 55è aniversari de la sala Jamboree i el del mític *Sketches of Spain* de Miles Davis. I si bé no va sonar cap tema d'aquest seminal àlbum, el concert, batejat *Sketches of Catalonia*, va ser un recorregut per l'obra de l'insigne trompetista i en qualsevol cas va servir per recordar un disc del mateix títol –editat a la desapareguda revista *Jaç*– que just dimarts passat es va reeditar.

En aquest disc s'hi poden escoltar la majoria dels temes que van sonar interpretats per una big band, dirigida per Joan Chamorro, que integrava una nombrosa secció de vents, composta per joves membres de la Sant Andreu Jazz Band, més un trio de veterans de l'escena jazzística que incloïa Joan Monné (piano), Curro Gálvez (contrabaix) i Esteve Pi (bateria).

A aquesta sòlida base s'hi van unir quatre solistes excepcionals: Llibert Fortuny (saxos), Jordi Bonell (guitarra),

Matthew Simon (trompeta) i Carles Benavent (baix).

El repertori, amb arranjaments escrits majoritàriament per Alfons Carrascosa, va ser un recorregut per l'obra de Miles Davis i també un tribut a estàndards del jazz, alternant instrumentals i cançons. En aquest últim apartat va destacar Andrea Motis en temes que domina com *My funny valentine* o *Some day my prince will come*. La ductilitat vocal de la trompetista va acariciar amb la sinuosa nocturnitat d'*It never entered my mind* i també lliscant pel swing de *But not for me* i l'scat que corona l'*All of you* de Cole Porter.

Altres joves cantants que van tenir la seva oportunitat van ser Rita Payés, també trombonista que es va apoderar amb la seva negra veu del *Bye bye blackbird*, i Magalí Datzira, que, amb to esquinçat i agut, va brodar *Nature boy*, molt ben secundada per Llibert Fortuny.

En l'apartat instrumental, les inicials *Quasimodo* i *Four* van servir per comprovar el grau de compenetració de la jove orquestra i l'explosiu final, amb *Tutu* i *So What*, el virtuosisme dels quatre convidats, les rodes de solos dels quals van posar la cirereta a una vetllada convertida en un sentit homenatge.●

Catalunya Música

Programa Notes de Clàssica-Quadern d'estiu

Conduït per Mònica Pagès

30-7-2015

Entrevista al pianista Jordi Masó que parla del seu concert al Palau de la Música Catalana el dia 3 d'agost en el cicle Estiu al Palau.

Minuts 38:30 a 46:33

Enllaç

<http://www.ccma.cat/catradio/notes-de-classica-quadern-destiu/fitxa-programa/1650/>

The screenshot shows a web browser window displaying the Catalunya Música website. The page features a video player for the program "Quadern d'estiu" with a duration of 46:06. The video player includes a progress bar and a play button. Below the video player, there are social media sharing icons for Facebook, Twitter, Google+, and LinkedIn, along with a "0" comment count and an "INSEREIX" button. To the right of the video player, there is a sidebar with the following content:

- ARA FEM**
 - CATALUNYA RÀDIO: El matí de Catalunya Ràdio (estiu)
 - Catalunya Informació: Bloc informatiu
 - Cat Música: Preludi
 - iCatCat: Selecció iCat
- PROPERA EMISSIÓ**
 - Cat Música: Divendres 31/07/2015, 19.00
 - Cat Música: Dissabte 01/08/2015, 01.00
 - Cat Música: Dilluns 03/08/2015, 19.00

At the bottom of the page, there is a red banner with a cookie notice: "Aquest web utilitza cookies per millorar l'experiència de navegació. Si continues navegant, considerem que acceptes que n'utilitzem. Més informació aquí." and a "D'ACORD" button. The browser's address bar shows the URL "www.ccma.cat/catradio/notes-de-classica-quadern-destiu/fitxa-programa/1650/". The Windows taskbar at the bottom shows the system tray with the date "08:57 31/07/2015".